

Arrest

nr. 273 489 van 31 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2022.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Liberiaanse nationaliteit te bezitten en te behoren tot de etnie Mende, langs moederszijde en Vai langs vaderszijde. U bent geboren op 25 december 2001 te Damballa, Grand Cape Mount county. In 2017 overleed uw moeder en verhuisde u naar Monrovia om bij uw tante F. S. te wonen. In Monrovia ging u tot de 12e graad naar school, die u beëindigde in juli 2021.

Bij uw tante werd u op een harde manier behandeld. U moest van 5u 's ochtends allerlei taken doen in het huishouden en daarnaast ook slippers verkopen op de markt, waardoor u veelal te laat toekwam op school. Ook kreeg u vaak niet veel eten van uw tante, slechts enkel 's ochtends en 's avonds.

Op 5 december 2018, vertelde uw tante u dat een man genaamd I. F. haar had gevraagd om met u te trouwen. Uw tante vertelde dat ze I. al heel lang kende en dat hij een goede man is. U weigerde echter in te gaan op het huwelijksvoorstel omdat u vond dat de man te oud was, terwijl u op dat moment slechts 17 jaar was. Uw tante praatte op u in en dwong u om toch te huwen. Ze zei dat u niet weet wat goed voor u is, en dat als u niet met deze man zou huwen u haar huis zou moeten verlaten. Uw tante belde ook uw vader en oom in Damballa die er ook mee akkoord gingen dat u deze man moest huwen. Op 28 december 2018 organiseerde uw tante een eerste huwelijksmeeting in haar huis ter voorbereiding van uw huwelijk. Op die dag ontmoette u voor het eerst uw toekomstige echtgenoot. Op 2 februari 2019 huwde u met I. F.. Hierna trok u in bij uw echtgenoot en zijn moeder in de Jimmy Car Road. Het eerste jaar van uw huwelijk was u gelukkig getrouwd. U en uw man werden samen wakker, namen samen een bad, uw man verkocht cement op de Duala markt en kocht allerlei dingen voor u die hij meebracht als hij terug naar huis kwam van zijn werk. In september 2020 begon het gedrag van uw man echter te veranderen. Hij zorgde niet meer voor u zoals hij tijdens het eerste jaar van uw huwelijk had gedaan, en hij leek niet meer om u te geven. Via een vriend van uw echtgenoot, kwam u te weten dat uw man plande om een tweede vrouw te huwen. Toen u uw man hierover aansprak, vertelde hij u dat jullie nooit een document hadden getekend dat hij geen tweede vrouw mocht nemen, dus huwde hij op 29 november 2020 met zijn tweede vrouw, genaamd M.. Sinds uw man een relatie begon met M., kwam hij pas veel later thuis dan gewoonlijk. Vaak verbleef hij zelfs dagen of weken niet bij u maar wel bij zijn andere vrouw. In de tussentijd, eiste uw man van u dat u om 4uur 's ochtends opstond om zijn moeder te helpen in haar restaurant op Jimmy Car Road. U moest enerzijds hard werken voor zijn moeder in het restaurant, maar kreeg anderzijds weinig te eten. Soms als uw man 's nachts thuis kwam, dwong hij u om seks te hebben, terwijl u niet wilt. Als u weigert om seks te hebben, slaat uw man u. Hoewel zijn moeder u op die momenten hoort wenen, kwam ze u nooit te hulp. Als u ergens naartoe ging zonder de moeder van uw man in te lichten, belde ze uw man op, waarop deze u bij zijn thuiskomst zal slaan. Wanneer u bij uw tante uw beklag deed over het feit dat u slecht wordt behandeld door uw man en zijn moeder, zei uw tante dat het huwelijk goede en slechte kanten heeft en dat u het maar moet verdragen. Toen u in 2021 uw vriendin J. aansprak over het feit dat u uw huwelijk wou verlaten, adviseerde ze u dat u beter naar uw ouders kon luisteren en dus toch beter in het huwelijk kon blijven. Uiteindelijk werd u de situatie in uw huwelijk zodanig moe dat u opnieuw raad ging vragen bij uw vriendin J.. Ze bracht u in december 2021 in contact met een pastoor M. S. die bereid was om u te helpen om het land te verlaten. De pastoor regelde alles voor uw reis, u moest niets betalen. U vertrok op 10 april 2022 met het vliegtuig vanuit Monrovia. U landde in België op 11 april 2022. U werd tegengehouden aan de grens omdat u niet in het bezit was van een geldig paspoort omdat u het onderweg was verloren. Hierop diende u een asielaanvraag in aan de grens.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een vaccinatiekaart gele koorts, drie foto's van uw huwelijk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en/of 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijping of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt. De reden is dat geen geloof wordt gehecht aan uw relaas dat aan de basis zou liggen van uw vrees voor vervolging, met name het feit dat u door uw familie gedwongen werd om te huwen

met I. F. en bovendien gedwongen werd om in dit huwelijk te blijven waarin u slecht zou worden behandeld.

Het dient vooreerst te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Liberia reeds ernstig wordt aangetast door het feit dat u bij uw aankomst in België initieel verklaarde geen enkele problemen te hebben in Liberia. Zo staat in het politieverlag van de luchtvaartpolitie te lezen dat u op 11 april 2022 landde op de luchthaven van Zaventem, met de intentie om met de trein verder te reizen naar Nederland. Wanneer u aan de grenscontrole wordt tegengehouden omdat u niet in het bezit bent van een geldig paspoort, verklaart u dat u uw paspoort tijdens uw reis naar België bent kwijtgeraakt. **Verder verklaart u dat u geen problemen hebt in Liberia en onderweg bent naar een conferentie in Nederland. Pas nadat de luchtvaartpolitie u er op wijst dat u zonder een geldig paspoort niet kan verder reizen naar Nederland en zal worden teruggedreven naar Monrovia, verklaart u plots toch problemen te hebben in Liberia en er niet te kunnen terugkeren.** U verklaart hierbij dat uw moeder is overleden en uw vader niets met u te maken wil hebben. Verder verklaart u dat u bij uw tante verblijft, en naar Europa bent gekomen om een beter leven op te starten, hetwelk ook de reden is van uw verzoek tot internationale bescherming (zie verslag luchtvaartpolitie in het administratief dossier).

Het feit dat u eerst verklaart geen problemen te hebben in Liberia, en uw verklaringen wijzigt zodra u te horen krijgt dat u zal worden teruggedreven, ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van uw vrees. Immers, kan worden verwacht, indien u werkelijk een vrees heeft om naar Liberia terug te keren, dat u dit meteen zou mededelen en niet pas wanneer er u een terugdrijving boven het hoofd hangt. Uit uw gedrag blijkt geen dwingende nood aan bescherming.

Verder dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw relaas op het CGVS verder wordt ondermijnd door het feit dat uw verklaringen op het CGVS niet overeenkomen met de redenen die u in tweede instantie verklaarde bij de luchtvaartpolitie. Op het CGVS verklaarde u dat de kern van uw problemen het feit is dat uw tante, vader en oom u gedwongen hebben om te huwen met een oudere man, en u bovendien niet toestonden dit huwelijk af te breken ook al werd u slecht behandeld door uw echtgenoot en zijn moeder. U vreest bij terugkeer dat uw ouders u zullen dwingen terug te keren naar dit huwelijk (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27/04/2022 (hierna NPO) p. 14 & 19). Bij de luchtvaartpolitie vermeldde u echter niets over een gedwongen huwelijk. U vermeldde slechts dat uw moeder is overleden en dat uw vader niets met u te maken wil hebben. Dit is allerminst consistent met uw verklaringen op het CGVS. Immers, is het weinig logisch dat u enerzijds verklaart dat uw vader niets met u te maken wilt hebben, maar dat hij zich anderzijds wel dusdanig wil bemoeien met uw leven door u te dwingen terug te keren naar een huwelijk waarin u slecht wordt behandeld. Op het CGVS verklaarde u ook nog dat u door uw tante slecht behandeld werd, terwijl u hierover opnieuw bij de luchtvaartpolitie niets hebt vermeld, en slechts verklaarde dat u bij uw tante verbleef en naar Europa bent gekomen om een beter leven op te starten.

Wanneer u door de protection officer geconfronteerd werd met uw verklaringen bij de luchtvaartpolitie en het feit dat u daar initieel verklaarde geen problemen te hebben in Liberia, slaagt u er niet in om een aannemelijke verklaring te geven voor de opvallende aanpassing in uw verklaringen. U verklaart slechts dat u vertelde dat u uw paspoort verloor en dat u plande naar Nederland te reizen, waarop de politie u zei dat u niet naar Nederland zou kunnen reizen zonder paspoort en ze u terug zouden sturen op een vlucht naar Liberia, waarop u verklaarde dat u niet wilt terugkeren omdat u van uw land wegvluchtte en hier asiel wilt aanvragen (NPO p. 22). Indien u werkelijk naar Europa reisde met de intentie om internationale bescherming te zoeken, kan verwacht worden dat u meteen van bij aankomst open kaart speelt over uw problemen in Liberia en alle nodige feiten en elementen aanbrengt die hebben geleid tot uw vertrek. Het feit dat u dit niet hebt gedaan, en initieel zelfs verklaarde geen enkele problemen te hebben, leidt dan ook tot de conclusie dat u de asielprocedure lijkt te hebben gebruikt om een repatriëring te verhinderen, hetgeen toelaat de ernst van uw asielverzoek te betwijfelen.

Wat betreft uw relaas op het CGVS omtrent uw beweerde gedwongen huwelijk, kan nog worden opgemerkt dat de ernst van uw vrees verder dient te worden gerelativeerd door uw passieve houding om een constructieve oplossing te zoeken voor uw problemen en het feit dat u naliel intern bescherming te zoeken. Ook deze vaststelling onderlijnt de gebrekkige geloofwaardigheid van uw relaas. U verklaarde dat uw tante u in december 2018 voor het eerst voorstelde dat u met I. F. zou huwen (NPO p.9).

Omdat u niet wou trouwen met een oudere man en u uw onderwijs wilde verderzetten, verklaarde u dat u dapper genoeg was om het voorstel van uw tante te weigeren (NPO p.19,20). Uw tante praatte echter

verder op u in, en zette u onder druk om toch met I. te huwen. Uw tante zei "je weet niet wat goed voor je is en je wilt toch niet zijn zoals de andere meisjes die kinderen krijgen zonder een vader? (..) als je weigert te trouwen met deze man, dan moet je mijn huis verlaten." (NPO p.19). U gevraagd of u hebt proberen praten met uw familie, bijvoorbeeld door hen te proberen overtuigen om met iemand anders te mogen huwen, verklaarde u dat u met hen hebt gepraat, maar dat ze nooit wilden luisteren naar uw idee. U vervolgens gevraagd welk idee u hen dan hebt voorgesteld, verklaarde u dat u nooit iets hebt voorgesteld omdat u niet met uw tante kon praten omdat u bang was van haar. U vervolgens gevraagd of u dan hulp hebt proberen zoeken om tegen uw tante op te komen, verklaarde u dat u nooit een idee had om dat te doen (NPO p.20). U gevraagd wat er door u heen ging, toen uw tante zei dat u haar huis zou moeten verlaten indien u weigerde te huwen, en of u toen hebt overwogen om uit haar huis te vertrekken, verklaarde u dat u nergens had om naartoe te gaan en dat u 17 jaar was toen ze u voor het eerst vertelde over de huwelijksplannen. Het feit dat u wel degelijk een optie had om aan het gearrangeerde huwelijk onderuit te komen, namelijk door het huis van uw tante te verlaten, relateert het gedwongen karakter van uw huwelijk. Immers bleef het uw eigen keuze om bij uw tante te blijven wonen op uw 18 jaar en vervolgens met I. te huwen. U had op uw 18 jaar evengoed kunnen beslissen om ergens anders te gaan wonen en het huwelijk te weigeren. Het feit dat u verklaarde dat u nergens anders naartoe kon gaan, getuigt van weinig initiatief om uw situatie aan te pakken en staat in fel contrast met het feit dat u er wel in slaagde om hulp te vinden om het land te verlaten en helemaal naar Europa te reizen (NPO p.19).

Ook tijdens uw huwelijk, blijkt u geen stappen te hebben gezet om intern bescherming te zoeken voor uw problemen. U verklaarde dat na 1 jaar van een gelukkig huwelijk, het gedrag van uw man veranderde, en u door hem en zijn moeder slecht werd behandeld. Uiteindelijk werd u het beu om als een slaaf te worden behandeld en wou u het huwelijk verlaten (NPO p.15,16). **U maakt niet aannemelijk dat u niet in de mogelijkheid was om uw huwelijk te verlaten. Evenmin maakt u aannemelijk dat u geen beroep kon doen op lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming.** U gevraagd waarom u in het huwelijk moest blijven, en wat het grote probleem zou zijn als u uw echtgenoot zou verlaten en met iemand anders zou huwen, verklaarde u dat het een schande is voor de familie als u uw echtgenoot zou verlaten. Gevraagd wat er zou gebeuren indien u als vrouw uw echtgenoot zou verlaten, kan u echter geen concreet antwoord geven. U verklaart enkel dat het de eer van uw familie zou schaden, maar kan hier verder geen concrete gevolgen aan koppelen. U verklaart slechts "Het is wat mijn ouders me vertelden, ik zag het niet op mezelf, mijn ouders zeiden het me.". Verder weet u niet precies wat er gebeurt met vrouwen die hun man verlaten (NPO p.21). U verder gevraagd om welke reden u niet elders kon gaan wonen, op uzelf of bij vrienden, verklaarde u dat het niet mogelijk was. U gevraagd om uit te leggen waarom dit niet mogelijk was, verklaart u enkel dat u geen vrienden hebt om naartoe te gaan en geen geld hebt om te vertrekken. Deze verklaring is weinig overtuigend, immers had u wel een vriendin J. die u in contact bracht met een pastoor in uw straat, die mensen op allerlei manieren hielp (NPO p.22). U gevraagd waarom u niet elders in het land kon gaan wonen, verklaart u enkel "de pastoor hielp me om te vertrekken" (NPO p.19). U gevraagd of u eraan hebt gedacht dat er nog andere mensen waren in het land die u kunnen helpen uw huwelijk te verlaten, verklaart u "nee". U gevraagd of informatie hebt proberen uitzoeken of er organisaties zijn die mensen zoals in uw situatie helpen, antwoordt u opnieuw ontkennend. Uit uw verklaringen blijkt op geen enkele manier dat u enige moeite hebt gedaan om uw problemen trachten op te lossen met de lokaal voor handen zijnde hulpmiddelen. Zo is het opvallend dat de pastoor in uw straat u meteen naar het buitenland helpt te reizen, in plaats van lokaal een oplossing te zoeken zoals hij voor andere mensen doet. Zo verklaarde u immers dat hij ook mensen in de gemeenschap hielp met hun kinderen naar school te sturen, dat hij oudere mensen hielp door hen eten te geven, en zo meer (NPO p.22).

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat uw gebrek aan initiatief om de lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uit te putten, de ernst van uw vrees danig relateert en de ongeloofwaardigheid van uw relaas zoals eerder reeds werd vastgesteld verder onderlijnt. Bovendien maakt u niet aannemelijk waarom u geen beroep kon doen op lokale hulp. Van iemand die daadwerkelijk vreest voor vervolging en tot Europa vlucht om hieraan te ontkomen, kan verwacht worden dat deze tracht eerst alle (rechts)middelen uit te proberen en uit te putten in zijn land van herkomst alvorens internationale bescherming te zoeken. Het feit dat u dit niet deed, getuigt niet van een reële vrees voor vervolging.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart bevat enkel uw persoonlijke gegevens die hier niet ter discussie staan.

Wat betreft de vaccinatiekaart voor gele koorts, waarover u verklaarde dat u ze kreeg van de pastoor omdat u ze nodig had om te reizen (NPO p.18), dient te worden opgemerkt dat ze is gekoppeld aan een paspoort met nummer PP-0094202. Bij de datum van vaccinatie staat 10 mei 2020 vermeld, hetgeen

reeds twee jaar is voor uw geplande vertrek op 10 april 2022. Wat betreft de door u neergelegde foto's van uw huwelijk kunnen deze ook niet als afdoende bewijs worden aanvaard van uw relaas. Aan privé-foto's kan immers geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien blijkt uit de door u neergelegde foto's geen informatie over het al dan niet gedwongen karakter van uw huwelijk. Om enige bewijskracht aan een document te ontfemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Wat betreft de opmerking van uw advocaat dat u als kind vrouwelijke genitale verminking hebt ondergaan en ingevolge uw besnijdenis een verhoogd risico loopt op een onmenselijke behandeling, dient te worden opgemerkt dat u dit zelf niet aanhaalde als een element in uw relaas, noch werd dit element gestaafd met de nodige stukken. Bovendien kan niet worden ingezien op welke manier de besnijdenis verband houdt met uw vrees bij terugkeer, immers kan deze besnijdenis zich niet opnieuw voordoen, aangezien ze reeds werd uitgevoerd. Wat betreft het door uw advocaat geschetste kwetsbare profiel met name omdat u genitale verminking zou hebben ondergaan, beperkte scholing zou hebben gekend, en geen noemenswaardige ervaring of skills zou hebben, dient de nodige nuancering worden aangebracht. Zo bent u tot 2021, tot de leeftijd van 20 jaar naar school gegaan en hebt u werkervaring kunnen opdoen met het verkopen van slippers op de markt zoals uw tante en het werken in een restaurant (NPO p.13). Verder blijkt nergens uit het dossier of de neergelegde stukken dat u omwille van uw profiel nood hebt aan enige medische of psychologische opvolging en/of bijzondere steun of begeleiding. Ook laat u na aannemelijk te maken dat u in uw land van herkomst niet het nodige netwerk zou hebben of niet in staat zou zijn om op eigen benen te staan.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Verzoekschrift

In het eerste en enig middel worden volgende schendingen aangevoerd:

"--Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van artikel 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

-Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet

-Schending van artikel 57/7 Vreemdelingenwet

-Schending van de artikelen 48/3 tem 48/5 Vreemdelingenwet

-Schending van artikel 3 EVRM".

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

"[...]

Verwerende partij verwijt verzoekster een gebrek aan reële vrees voor vervolging ingevolge de haar gekende problemen in Liberia

Deze redenering kan om hierna vermelde redenen onmogelijk gevolgd worden.

Verwerende partij weerhoudt volgende elementen:

1 .Beweerde incongruenties tussen verklaring bij de luchtvaartpolitie en latere verklaringen

Verzoekster werd tegengehouden door de luchtvaartpolitie bij haar aankomst in België Zij was in de overtuiging dat zij kon doorreizen naar Nederland om daar bescherming aan te vragen zonder dat zij haar verhaald zou moeten doen.

Toen verzoekster te horen kreeg dat zij niet verder kon doorreizen zonder paspoort, en zou worden teruggedreven naar Liberia, was verzoekster doodsbenauwd

Bijgevolg informeerde zij de politie waarheidsgetrouw dat zij niet kon terugkeren omwille van persoonlijke problemen.

Verzoekster heeft kort gewezen op de familiale problemen en de onmogelijkheid om terug te keren naar Liberia, zonder evenwel haar concrete vrees - het gedwongen huwelijk - uiteen te zetten.

Daarbij is zij inderdaad op de oppervlakte gebleven, vanuit een wantrouwen tegenover de politiediensten nu deze in haar thuisland geen bijzonder gunstige reputatie hebben.

Op geen enkel ogenblik heeft verzoekster de procedure tot internationale bescherming evenwel aangewend om een repatriëring te verhinderen, zoals verwerende partij oppert.

2. Beweerd passieve houding van verzoekster om een oplossing te zoeken voor haar problemen binnen het huwelijk en intern bescherming te zoeken

Verwerende partij verwijt verzoekster geen pogingen te hebben ondernomen om haar echtgenoot te verlaten en motiveert dat zij daartoe de mogelijkheid had door het huis van haar tante te verlaten.

Deze visie ontbeert elke redelijkheid

De specificiteit van de leefwereld van verzoekster dient in acht te worden genomen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster.

Verwerende partij maakt een steriele analyse waarbij voorbij wordt gegaan aan het sociaal - economisch profiel van verzoekster.

Vooreerst is er de minderjarigheid van verzoekster

Verzoekster wordt als minderjarige door haar vader en tante verplicht te gaan inwonen op een andere locatie weg van haar dorp na het overlijden van haar moeder.

Zij is nog steeds minderjarig wanneer haar tante haar in kennis stelt van de huwplannen!

Ten tweede is er de positie van ondergeschiktheid in economisch fysiek en emotioneel opzicht
Verzoekster woont als minderjarige noodgedwongen in bij haar tante. Zij heeft hiervoor nooit gekozen, zij was verplicht haar tante te verzoeken toen deze na het overlijden van haar moeder in het dorp verscheen en verzoekster als het ware opeiste om haar te vergezellen.

Zij is op dat moment een minderjarig schoolgaand meisje

Verzoekster heeft geen familiaal netwerk meer waar zij terecht kan op het moment dat zij te horen krijgt dat zij moet huwen.

Haar moeder is overleden

De familie van haar moeder kent verzoekster amper, zij wonen in Free Town en dus veraf (NPO 6/25) De vader van verzoekster keek niet om naar zijn echtgenote en kinderen, het was haar moeder die in hun onderhoud voorzorg. Vader was quasi nooit aanwezig (NPO 7/25)

Haar broer werd toegewezen aan een nonkel.

Verzoekster leefde haar tante in bijzonder deplorabele leefomstandigheden.

Zij moest voor dag en dauw het bed uit en haar dagen stonden in het teken van huishouden en werken.

Dermate dat zij vaak veel te laat op school toekwam.

Verzoekster schetste doorheen haar relaas zeer treffend haar dagelijks mistroostig bestaan , waarbij zij zelfs niet drie maal daags gevoed werd!

Haar leven getuigt van moderne slavernij.

Verzoekster werd bovendien het slachtoffer van herhaald fysiek geweld

Zij verklaarde bang te zijn voor haar tante nu deze geweld niet schuwde.

Wanneer zij niet voldoende slippers verkocht, kreeg verzoekster er van langs nu zij beschuldigd werd van niet genoeg haar best te hebben gedaan. Wanneer zij niet beantwoordde aan de grillen van haar tante, volgden er geheide klappen.

Verzoekster werd door haar tante afgedreigd dat zij het huis zou moeten verlaten indien zij niet in het huwelijk zou treden. Met andere woorden het verlaten van het huis betrof een dreigement, en geen alternatief, hetgeen meteen aangeeft dat de denkpiste van verwerende partij allerm minst steek houdt.

Zij was bijgevolg zowel emotioneel als financieel- afhankelijk van deze vrouw die zich in een bijzonder machtige positie bevond.

Van keuzevrijheid was geen sprake wanneer de concrete omstandigheden in acht worden genomen
Verzoekster haar tante wist maar al te goed dat verzoekster nergens heen kon en op zichzelf aangewezen zou zijn.

Verzoekster kon ook allerm minst in een ander deel van het land gaan wonen zoals verwerende partij laconiek oppert.

Hoe kan van een jong volwassen vrouw in Liberia verwacht worden dat zij zonder enige bescherming van een sociaal of familiaal netwerk zich zelfstandig vestigt.

Verzoekster is afkomstig van het platteland, uit een dorpsgemeenschap.

Haar scholing bleef beperkt tot het middelbaar.

Haar cognitieve vaardigheden en woordenschat zijn bijzonder beperkt, zo blijkt uit haar relaas.

Verzoekster kon geen gevolg geven aan de vraag van de PO om de naam van haar geboortedorp op te

schrijven, omdat zij niet wist hoe dit neer te schrijven ! (NPO 5/25)

Wanneer zij spreekt over aan landbouw doen , klinkt dit als " to make his own farm" (NP 8/25)

De problematiek van verzoekster kent een eengerelateerde component die door verwerende partij niet afdoende in acht wordt genomen.

De motivering luidt dat verzoekster niet veel over deze kwestie kan vertellen.

Verzoekster geeft nochtans tijdens haar relaas duidelijk te kennen dat zij door weg te gaan van haar echtgenoot, de familie te schande zou maken

De vrouw bezoedelt de eer van de familie - in casu deze van haar vader en van haar nonkel en tantedoor zich te onttrekken aan het huwelijk met haar echtgenoot

En zeker in traditionele dorpsgemeenschappen zoals deze van verzoekster waar tradities en religie nog een vooraanstaande rol opeisen.

Verwerende partij heeft een actieve onderzoeksplicht. Zij dient alle elementen afdoende te onderzoeken en vanuit haar specialistische kennis aan correcte feitenvinding te doen en een gefundeerde analyse door te voeren.

Het feit dat een verzoeker door de diens eigen kenmerken, zoals leeftijd, bevattingvermogen, kennisniveau, niet in staat is om een sterk relaas te brengen, betekent niet dat dit verwerende partij ontslaat van haar onderzoeksverplichting.

Verwerende partij betwist het relaas van verzoekster overigens niet in de feiten doch stelt op veel te simplistische wijze dat zij alternatieven had om het huwelijk te verlaten, quod non.

Verwerende partij oppert dat de pastoor verzoekster had kunnen helpen op een andere wijze, doch deze visie overstijgt het niveau van vermoedens en gissingen niet.

Hogervermelde factoren in acht genomen, zou een bestaan uitbouwen ver afgesneden van elke vorm van sociale inbedding, en zonder enige connectie noch noemenswaardige professionele ervaring neerkomen op sociale zelfmoord.

Immers heeft verzoekster in tegenstelling tot wat verwerende partij motiveert, geen noemenswaardige professionele ervaring opgedaan in Liberia.

Zij diende met haar tante slippers te verkopen die zij in een mand op het hoofd droegen op de lokale markt.

Dergelijke bezigheid in de marge kan toch allerminst gelden als een bewijs van professionele ervaring, zoals verwerende partij opwerpt ?!

Het rondgaan met de slippers volstond overigens niet om in het onderhoud van verzoekster en haar tante te voorzien.

Dat verklaart waarom de tante van verzoekster niet alleen slippers verkoopt maar ook een barretje uitbaat waar zij rijst verkoopt. Van een noemenswaardig " restaurant" zoals verwerende partij lijkt te suggereren, is geen sprake. Het betreft een klein eettentje zonder naam van hooguit een klein aantal tafeltjes waar mensen rijst kwamen eten.

Verzoekster moest ook hier de vloer vegen en de tafeltjes afkuisen, en helpen waar mogelijk De inkomsten waren zeer wisselend en zijn bijgevolg allerminst afdoende om als alleenstaande vrouw in het eigen onderhoud te voorzien!

Het gegeven dat verzoekster besneden is , is niet zonder relevantie bij de beoordeling ten gronde Slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking en foltering hebben een kwetsbaar profiel volgens artikel 21 van de Opvangrichtlijn.

Het kwetsbaar profiel vormt de rode draad in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het heeft een impact op de manier van evaluatie en beoordeling van de beschermingsnood, in het bijzonder de beoordeling van de geloofwaardigheid, het kan een aanwijzing zijn van vervolging in het verleden en het heeft een impact op het risico op vervolging in de toekomst.

De medische stukken ontbreken tot op heden. Hetgeen verband houdt met de detentie van verzoekster in een gesloten centrum De relevantie bestaat erin dat verzoekster in geval van terugkeer, na de bevalling riskeert opnieuw verminkt te worden als jonge huwbare en vruchtbare vrouw. Een besnijdenis heeft lange termijn gevolgen en maakt een gewelddaad uit in de zin van de conventie van Geneve.

Bijgevolg dient dit gegeven mee in acht te worden genomen .

De verklaringen van verzoekster dienen beoordeeld te worden in het licht van de specifieke situatie in Liberia Immers is er het algemeen bekend gegeven dat Liberia geconfronteerd wordt met zeer ernstige problemen van gender gerelateerd geweld (seksueel geweld, fysiek geweld, ea)

Echtelijk geweld is onderdeel van het majeur probleem van gender gerelateerd geweld waarmee vrouwen in Liberia zeer vaak geconfronteerd worden.

Problematisch is het gegeven dat er een cultuur van stilzwijgen en schaamte bij de slachtoffers geldt.

Een terugkeer naar Liberia zou in deze omstandigheden een schending betekenen van het beginsel van niet-terugleiding (non refoulement) ; een beginsel dat juist ten allen tijde dient geëerbiedigd te worden.

Verwerende partij laat na het kwetsbaar profiel van verzoeker voldoende in overweging te nemen bij de beoordeling van een eventueel risico op vervolging of schade in geval van terugkeer naar Liberia

Artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt hieromtrent: [...]

Dit artikel vormt een belangrijke wettelijke bepaling die - in overeenstemming met de Herschikte Kwalificatierichtlijn - de asielinstanties verplicht om bij de beoordeling van de asielaanvraag, ook rekening te houden met het profiel van de asielzoeker. Dit impliceert bijvoorbeeld dat rekening gehouden dient te worden met het feit dat een asielzoeker ernstige psychische problemen heeft ten gevolge van bijvoorbeeld foltering of verkrachting.

De verplichting voor verwerende partij om de kwetsbaarheid in overweging te nemen tijdens het asielinterview is expliciet opgenomen in het KB tot vaststelling van de procedure voor het CGVS:

"De ambtenaar houdt rekening met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, in het bijzonder desgevallend de omstandigheid dat hij behoort tot een kwetsbare groep." (artikel 4 KB voor de vaststelling van de procedure voor het CGVS)

Maar ook bij de beoordeling van de asielaanvraag dient dit principe in overweging te worden genomen:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen: de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;" (artikel 27 voormeld KB)

Een goed begrip van de volledige familiaal- socio-economische leefomgeving van verzoeker als kind én als vrouw is van cruciaal belang voor een terdege beoordeling van de risico's in hoofde van verzoeker in geval van een terugkeer naar Liberia.

Op grond van het dossier van verzoeker staat vast dat verzoekster afkomstig is uit een landelijk milieu dat de tradities nog bijzonder sterk aanhangt, getuige waarvan het polygaam huwelijk van haar vader, en het gedwongen huwelijk met haar echtgenoot (NPO 8/25 en 9/25).

Verwerende partij heeft een volle onderzoeksbevoegdheid doch liet zoals hierboven uiteengezet, belangrijke aspecten van verzoeker die uitermate relevant zijn voor haar asielrelaas buiten beschouwing. Bijgevolg komt het gepast voor om minstens het dossier terug te zenden naar het CGVS voor aanvullend onderzoek.

Het is aan de verwerende partij om de vraagstelling te bepalen. Deze was niet afdoend, noch exhaustief op velen punten zoals hierboven uitvoerig uiteengezet

Dergelijke handelwijze druist in tegen de kernopdracht van verwerende partij om een gedegen onderzoek te voeren naar de ingeroepen asielmotieven en het risico op ernstige schade en een schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer.

De RVV wees er terecht op dat zelfs indien er twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van de verzoeker, dit geen afbreuk doet aan de noodzaak om het bestaan van een vrees voor vervolging nader te onderzoeken. Deze vrees kan ondanks de twijfel voldoende worden aangetoond door elementen van de zaak die als vaststaand worden beschouwd. In dit geval is de twijfel in het voordeel van de aanvrager. (Zie CCE, arresten n° 232 640 van 14 februari 2020, n° 237 341 van 23 juni 2020 en n° 245 015 van 27 november 2020)

Verzoekster kent een bijzonder kwetsbaar profiel ingevolge haar geslacht en status. Het betreft hier een 1) alleenstaande 2) zeer jonge 3) alleenstaande huwbare vrouw 4) zonder enig sociaal – familiaal netwerk in Liberia.

Deze elementen in hun onderlinge samenhang bekeken, zijn niet voor betwisting vatbaar.

Verzoekster maakt haar individuele vrees hiermee meer dan aannemelijk.

Voormeld tijdens het gehoor ingeroepen en omstandig gemotiveerde motieven, in hun onderlinge en onmiskenbare samenhang bekeken met de specifieke leefwereld van verzoekster en haar uitermate kwetsbaar profiel, zijn afdoende om het voorhanden zijn van een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4 Vw te beoordelen.

Bijgevolg is het op grond van de feiten hierboven vermeld en het profiel van verzoekster als een jonge laaggeschoolde, alleenstaande vrouw die tot een risicogroep behoort in Liberia ingevolge het wijdverspreid gender gerelateerd geweld inzonderheid het seksueel geweld naar vrouwen toe, het hoog risico op armoede voor vrouwen dienen te voorzien voldoende komen vast te staan dat er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoekster vervolging dient te vrezen wanneer zij naar haar land van herkomst zou worden teruggezonden.

Dienvolgens moet aan verzoekster de hoedanigheid van vluchteling worden toegekend in de zin van het Internationaal verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen .

Het past derhalve dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en dat aan verzoekster vooralsnog de asielstatus, subsidiair de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend nu de algemene veiligheidssituatie in Liberia wat betreft jonge laaggeschoolde alleenstaande (en dus gemakkelijk aan geweld blootgestelde) vrouwen algemeen bekend als onveilig wordt gekwalificeerd.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoekster heeft geen enkele vorm van sociaal netwerk in geval van terugkeer. Zij is volledig op zichzelf aangewezen als 20 jarige jongvolwassen alleenstaande vrouw . Haar studieniveau is beperkt, getuige waarvan het relaas, en haar professionele ervaringen zo goed als onbestaande om zelfstandig in haar onderhoud te kunnen voorzien.

Gelet op artikel 3 EVRM kan verzoekster in geen enkel geval worden teruggeleid naar haar land van herkomst.

In hoogst ondergeschikte orde verzoekt verzoekster dat de bestreden beslissing wordt vernietigd indien essentiële elementen ontbreken om tot voormelde hervorming te besluiten, zonder aanvullende onderzoekdaden te moeten bevelen en de zaak naar verwerende partij terug te verwijzen.”

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen en rechtspraak impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. Inzake de aangevoerde vrees voor vervolging ten grondslag van het verzoek om internationale bescherming in België motiveert de bestreden beslissing als volgt:

*“Het dient vooreerst te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Liberia reeds ernstig wordt aangetast door het feit dat u bij uw aankomst in België initieel verklaarde geen enkele problemen te hebben in Liberia. Zo staat in het politieverslag van de luchtvaartpolitie te lezen dat u op 11 april 2022 landde op de luchthaven van Zaventem, met de intentie om met de trein verder te reizen naar Nederland. Wanneer u aan de grenscontrole wordt tegengehouden omdat u niet in het bezit bent van een geldig paspoort, verklaart u dat u uw paspoort tijdens uw reis naar België bent kwijtgeraakt. **Verder verklaart u dat u geen problemen hebt in Liberia en onderweg bent naar een conferentie in Nederland. Pas nadat de luchtvaartpolitie u er op wijst dat u zonder een geldig paspoort niet kan verder reizen naar Nederland en zal worden teruggedreven naar Monrovia, verklaart u plots toch problemen te hebben in Liberia en er niet te kunnen terugkeren.** U verklaart hierbij dat uw moeder is overleden en uw vader niets met u te maken wil hebben. Verder verklaart u dat u bij uw tante verblijft, en naar Europa bent gekomen om een beter leven op te starten, hetwelk ook de reden is van uw verzoek tot internationale bescherming (zie verslag luchtvaartpolitie in het administratief dossier).*

Het feit dat u eerst verklaart geen problemen te hebben in Liberia, en uw verklaringen wijzigt zodra u te horen krijgt dat u zal worden teruggedreven, ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van uw vrees. Immers, kan worden verwacht, indien u werkelijk een vrees heeft om naar Liberia terug te keren, dat u dit meteen zou mededelen en niet pas wanneer er u een teruggrijving boven het hoofd hangt. Uit uw gedrag blijkt geen dwingende nood aan bescherming.

***Verder dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw relaas op het CGVS verder wordt ondermijnd door het feit dat uw verklaringen op het CGVS niet overeenkomen met de redenen die u in tweede instantie verklaarde bij de luchtvaartpolitie.** Op het CGVS verklaarde u dat de kern van uw problemen het feit is dat uw tante, vader en oom u gedwongen hebben om te huwen met een oudere man, en u bovendien niet toestonden dit huwelijk af te breken ook al werd u slecht behandeld door uw echtgenoot en zijn moeder. U vreest bij terugkeer dat uw ouders u zullen dwingen terug te keren naar dit huwelijk (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 27/04/2022 (hierna NPO) p. 14 & 19). Bij de*

luchtvaartpolitie vermeldde u echter niets over een gedwongen huwelijk. U vermeldde slechts dat uw moeder is overleden en dat uw vader niets met u te maken wil hebben. Dit is allerminst consistent met uw verklaringen op het CGVS. Immers, is het weinig logisch dat u enerzijds verklaart dat uw vader niets met u te maken wilt hebben, maar dat hij zich anderzijds wel dusdanig wil bemoeien met uw leven door u te dwingen terug te keren naar een huwelijk waarin u slecht wordt behandeld. Op het CGVS verklaarde u ook nog dat u door uw tante slecht behandeld werd, terwijl u hierover opnieuw bij de luchtvaartpolitie niets hebt vermeld, en slechts verklaarde dat u bij uw tante verbleef en naar Europa bent gekomen om een beter leven op te starten.

Wanneer u door de protection officer geconfronteerd werd met uw verklaringen bij de luchtvaartpolitie en het feit dat u daar initieel verklaarde geen problemen te hebben in Liberia, slaagt u er niet in om een aannemelijke verklaring te geven voor de opvallende aanpassing in uw verklaringen. U verklaart slechts dat u vertelde dat u uw paspoort verloor en dat u plande naar Nederland te reizen, waarop de politie u zei dat u niet naar Nederland zou kunnen reizen zonder paspoort en ze u terug zouden sturen op een vlucht naar Liberia, waarop u verklaarde dat u niet wilt terugkeren omdat u van uw land wegluchtte en hier asiel wilt aanvragen(NPO p. 22). Indien u werkelijk naar Europa reisde met de intentie om internationale bescherming te zoeken, kan verwacht worden dat u meteen van bij aankomst open kaart speelt over uw problemen in Liberia en alle nodige feiten en elementen aanbrengt die hebben geleid tot uw vertrek. Het feit dat u dit niet hebt gedaan, en initieel zelfs verklaarde geen enkele problemen te hebben, leidt dan ook tot de conclusie dat u de asielprocedure lijkt te hebben gebruikt om een repatriëring te verhinderen, hetgeen toelaat de ernst van uw asielverzoek te betwijfelen.”

Verzoekster verweert zich door te verwijzen naar haar plan om door te reizen naar Nederland om daar bescherming te verzoeken, dat zij de politie waarheidsgetrouw meedeelde dat zij niet kon terugkeren omwille van persoonlijke problemen zonder evenwel haar concrete vrees ingevolge het gedwongen huwelijk aan te halen en dit wegens een wantrouwen tegenover de politiediensten omdat deze in haar thuisland geen gunstige reputatie hebben.

Verzoeksters verweer kan niet aangenomen worden. Te dezen dient te worden vastgesteld dat van een verzoekster om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst in de ‘verklaring DVZ’ niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoekster dermate essentiële en frappante elementen als het voorgehouden gedwongen huwelijk hierin niet zou hebben vermeld (cf. vraag 27). Dit geldt des te meer aangezien verzoekster aanvoert dat zij de intentie had om in Nederland bescherming te vragen, bijgevolg kan niet aangenomen worden dat zij de essentie van haar voorgehouden vrees voor vervolging niet kenbaar zou maken aan de Belgische luchtvaartautoriteiten.

Het aangevoerde wantrouwen jegens de overheid kan de gedane vaststellingen niet verklaren. Op een verzoekster om internationale bescherming rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Verzoekster toont daarenboven niet concreet aan waarom zij meer vertrouwen heeft in de Nederlandse autoriteiten dan in de Belgische autoriteiten opdat zij genoodzaakt zou zij om in Nederland een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

7. Verzoekster voert aan dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft ingevolge haar geslacht en status: zij is een alleenstaande – huwbare - jonge vrouw zonder enig sociaal en familiaal netwerk in Liberia en werd gedwongen een huwelijk aan te gaan.

Inzake het gedwongen huwelijk blijkt vooreerst dat “*Het eerste jaar van haar huwelijk verliep niet slecht*” (verzoekschrift, p. 3; zie ook verzoeksters verklaringen gehoor CGVS, p. 15). Het gedwongen huwelijk *an sich* kan derhalve niet aangenomen worden als de vrees voor vervolging. Het blijkt immers dat het gedrag van verzoeksters echtgenoot “*In september 2020 begon [...] te veranderen. Hij zorgde niet meer voor*

haar zoals hij tijdens het eerste jaar van zijn huwelijk had gedaan, en hij leek niet meer om haar te geven. Via een vriend van haar echtgenoot; kwam zij te weten dat haar man plande om een tweede vrouw te huwen. Toen verzoekster haar man hierover aansprak, vertelde hij dat verzoekster nooit een document had getekend dat hij geen tweede vrouw mocht nemen, dus huwde hij op 29 november 2020 met zijn tweede vrouw, genaamd M.. Sinds haar man een relatie begon met M. kwam hij veel later thuis dan gewoonlijk. Vaak verbleef hij zelfs dagen of weken niet bij verzoekster dan wel bij zijn andere vrouw.” (verzoekschrift, p. 3). Verzoekster klaagt, buiten de veranderde houding van haar echtgenoot, verder haar leefomstandigheden aan.

Verzoekster brengt geen enkel officieel document bij waaruit kan blijken dat zij effectief huwde in 2019 en uit de foto's die zij ter ondersteuning aanbrengt kan evenmin worden afgeleid dat verzoekster gedwongen diende te huwen met een oude man wiens leeftijd ze overigens niet blijkt te kennen (gehoor CGVS, p. 9). Bij gebrek aan een concreet verweer blijft de navolgende motivering onverminderd overeind: *“Wat betreft de door u neergelegde foto's van uw huwelijk kunnen deze ook niet als afdoende bewijs worden aanvaard van uw relaas. Aan privé-foto's kan immers geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien blijkt uit de door u neergelegde foto's geen informatie over het al dan niet gedwongen karakter van uw huwelijk.”*

Indien al aangenomen kan worden dat verzoekster gedwongen huwde blijkt ook dat zij geen begin van bewijs bijbrengt inzake de slechte behandeling die ze beweerdelijk zou hebben ondergaan. Dit klemmt des te meer omdat verzoekster aanvoert dat zij werd geholpen door een pastoor om Liberia te verlaten, waarbij de pastoor betaalde voor haar reis en haar de nodige reisdocumenten bezorgde zodat zij in Nederland een verzoek om bescherming kon indienen (gehoor CGVS, p. 21-22); gelet op de inspanningen van de pastoor om verzoekster naar Nederland te laten reizen dient bijgevolg aangenomen te worden dat deze pastoor ook documenten en/of getuigenissen zou bezorgen aan verzoekster zodat zij haar relaas kan staven bij haar voorgenoemd verzoek om internationale bescherming.

8. Verzoekster verwijst naar haar profiel als jonge alleenstaande (huwbare) vrouw die ingevolge de gestelde daden van haar schoonfamilie tijdens een voorgehouden gedwongen huwelijk een vrees voor vervolging heeft. Verzoeksters voorgehouden grond voor vervolging kan niet aanzien worden (en wordt evenmin zo omschreven) als een vrees voor vervolging ingevolge haar ras, godsdienst, nationaliteit of politieke overtuiging (cf. artikel 48/3, § 4 van de Vreemdelingenwet).

Verzoekster voert aldus aan te behoren tot een 'sociale groep', dat volgens artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet als grond van vervolging als volgt wordt omschreven:

“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;

- de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. Seksuele gerichtheid omvat geen handelingen die volgens het Belgische recht als strafbaar worden beschouwd. Er wordt terdege rekening gehouden met genderaspecten, waaronder genderidentiteit, wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd;”.

Artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.”

Artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

§ 2. Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan alleen geboden worden door:

a) de Staat, of

b) partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid.

Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.”

De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat zij geen bescherming kan verkrijgen in haar land van herkomst ten aanzien van de aangevoerde problemen dient te worden opgemerkt dat zij dienaangaande geen begin van bewijs en/of landeninformatie bijbrengt.

De Raad merkt verder op dat het louter feit te behoren tot een sociale groep niet volstaat om in aanmerking te komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. Eenmaal het behoren tot een bepaalde sociale groep werd vastgesteld, is de volgende stap immers het nagaan van het bestaan van een *nexus* tussen verzoeksters behoren tot een sociale groep en vrees voor vervolging, of afwezigheid van bescherming. Deze *nexus* wordt vereist in artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt: “*Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.*” De *nexus* betreft het causaal verband tussen (i) het behoren tot een sociale groep en de gegronde vrees voor vervolging, of (ii) het behoren tot een sociale groep en de afwezigheid van een effectieve en niet-tijdelijke bescherming tegen daden van vervolging, en in het bijzonder de onwil van de actoren van bescherming om bescherming te verlenen tegen de gevreesde vervolging(en) indien de daad van vervolging op zichzelf niet is verbonden met een vervolgingsgrond. Het verband tussen het behoren tot een bepaalde sociale groep en de vrees voor vervolging die voortkomt uit de daden van vervolging, dan wel de afwezigheid van bescherming, is bijgevolg essentieel (zie bv. *EASO Guidance on membership of a particular social group, EASO Practical Guides Series, March 2020*, p. 18). Tevens kan een lid van een bepaalde sociale groep een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van het behoren tot een sociale groep terwijl een ander lid van dezelfde groep geen vrees voor vervolging zal hebben.

Evenzo kunnen er persoonlijke omstandigheden zijn ingevolge dewelke een lid van een sociale groep bescherming kan verkrijgen terwijl andere leden van dezelfde sociale groep niet van bescherming kunnen genieten (cf. *EASO Guidance on membership of a particular social group, EASO Practical Guides Series, March 2020*, p. 18).

De vervolgingsvrees ingevolge het voorgehouden gedwongen huwelijk en daaruit voortvloeiende problemen moeten derhalve *in concreto* worden aangetoond. Dit geldt des te meer aangezien verzoeksters problemen zich in de intra-familiale sfeer situeren, met name de huwelijksproblemen met haar echtgenoot en de houding van diens moeder.

Verzoekster brengt geen landeninformatie bij die erop duidt dat iemand met het profiel van verzoekster daden van vervolging, zoals bepaald en omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, zal ondergaan. Het behoort ook niet aan verweerder om dergelijke landeninformatie op te zoeken of bij te brengen in het kader van de onderzoeksplicht die op hem rust aangezien verweerder niet verplicht is om verzoekster te helpen bij haar bewijsvoering.

Verzoekster brengt evenmin een concreet gegeven bij waaruit de afwezigheid kan blijken van een effectieve en niet-tijdelijke bescherming tegen daden van vervolging in Liberia, en in het bijzonder de onwil van actoren van bescherming om bescherming te verlenen tegen de gevreesde vervolging(en) indien de daad van vervolging op zichzelf niet is verbonden met haar behoren tot de sociale groep van de meisjes die gedwongen dienden te huwen en huwelijksproblemen hebben.

De bestreden beslissing stelt ook: *“Uit uw verklaringen blijkt op geen enkele manier dat u enige moeite hebt gedaan om uw problemen trachten op te lossen met de lokaal voor handen zijnde hulpmiddelen. Zo is het opvallend dat de pastoor in uw straat u meteen naar het buitenland helpt te reizen, in plaats van lokaal een oplossing te zoeken zoals hij voor andere mensen doet. Zo verklaarde u immers dat hij ook mensen in de gemeenschap hielp met hun kinderen naar school te sturen, dat hij oudere mensen hielp door hen eten te geven, en zo meer (NPO p. 22).”* Verzoekster kan zich niet verschuilen achter haar voorgehouden profiel van ongeschoold persoon zonder sociaal netwerk teneinde haar plots vertrek uit Liberia te verklaren: de vaststelling dat verzoekster met hulp van een vriendin en een pastoor kosteloos wordt voorzien van reisdocumenten voor een vliegtuigreis van Liberia naar Nederland (via België) is een manifeste aanduiding dat zij in de mogelijkheid is om hulp te zoeken in haar land van herkomst wegens de vermeende echtelijke en familiale problemen; verzoekster toont immers op generlei wijze aan dat haar profiel verschillend is van andere jonge dames in Liberia die kampen met echtelijke moeilijkheden.

Verzoekster toont aldus noch middels haar verklaringen, noch middels documenten het wettelijk vereiste verband (*nexus*) aan tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden. Verzoekster brengt evenmin landeninformatie bij waaruit dergelijke *nexus* kan blijken. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat ze omwille van het behoren tot een sociale groep een gegronde vluchtelingenrechtelijke vrees heeft.

9. Verzoekster verwijst naar het feit dat ze besneden is, hoewel er dienaangaande geen medisch document wordt bijgebracht. De loutere verwijzing naar haar voorgehouden besnijdenis en niet-gedocumenteerde verwijzing naar gendergerelateerd geweld kan niet aangenomen worden als nuttige weerlegging van de motivering die luidt:

“Wat betreft de opmerking van uw advocaat dat u als kind vrouwelijke genitale verminking hebt ondergaan en ingevolge uw besnijdenis een verhoogd risico loopt op een onmenselijke behandeling, dient te worden opgemerkt dat u dit zelf niet aanhaalde als een element in uw relaas, noch werd dit element gestaaft met de nodige stukken. Bovendien kan niet worden ingezien op welke manier de besnijdenis verband houdt met uw vrees bij terugkeer, immers kan deze besnijdenis zich niet opnieuw voordoen, aangezien ze reeds werd uitgevoerd.”

10. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid, minstens ongegrondheid, van het uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen inzake echtelijke moeilijkheden, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen inzake de aangevoerde vrees voor vervolging bij de Belgische asielautoriteiten, het poneren van een vrees voor vervolging op basis van haar profiel en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoekster kan evenmin aanvoeren dat *“[e]en goed begrip van de volledige familiaal- socio-economische leefomgeving van verzoeker als kind én als vrouw is van cruciaal belang voor een terdege beoordeling van de risico's in hoofde van verzoeker in geval van een terugkeer naar Liberia”* en verweerder te verwijten geen nuttig onderzoek te hebben gedaan zonder dienaangaande zelf een begin van bewijs of landeninformatie bij te brengen. Verzoekster slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde

aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoekster verwijst naar de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, c) brengt ze geen begin van bewijs bij dat in haar land van herkomst een gewapend conflict aan de hand is, hetgeen een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van deze bepaling.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS